

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. B.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, adresa pro doručování: Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2008, č. j. 46 Az 68/2008 – 7,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra rozhodnutím 29. 2. 2008, č. j. OAM-162/LE-07-07-2008, rozhodlo, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

Nyní přezkoumávaným usnesením Krajského soudu v Praze, byla tato žaloba odmítnuta s tím, že byla podána opožděně, neboť rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 6. 3. 2008 a žaloba byla předána k poštovní přepravě až dne 10. 4. 2008, tedy po marném uplynutí zákonem stanovené patnáctidenní lhůty k jejímu podání. Jako poslední den lhůty, v níž bylo možno žalobu podat, krajský soud označil 21. 3. 2008. Žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby pak nebylo možné vyhovět, neboť by to bylo v rozporu s § 72 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Soud dále konstatoval své zjištění ze správního spisu, že žalobce byl v mongolském jazyce řádně seznámen s obsahem rozhodnutí správního orgánu a také řádně poučen o možnosti podat žalobu proti tomuto rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.

Toto usnesení napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.. Tvrdí, že krajský soud se nedostatečně vypořádal se skutečnostmi v žalobě uvedenými, konkrétně s tvrzením, že stěžovatel neporozuměl při přebírání rozhodnutí žalovaného důsledkům nepodání žaloby ve stanovené lhůtě

a nepochopil, jakým způsobem má žalobu podat. O důsledcích pozdního podání žaloby se dozvěděl až následně od pracovnice nevládní organizace. Poučení v rozhodnutí žalovaného o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví je ryze obecné a formální a pro cizince bez právního vzdělání nesrozumitelné. To však nelze přičítat k tíži stěžovatele, jedná se o jednoznačné procesní pochybení žalovaného, které vedlo ke zkrácení stěžovatelových práv. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Požaduje též přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Ze spisu Krajského soudu v Praze zdejší soud zjistil, že písemnost obsahující napadené usnesení, v němž stěžovatel byl řádně poučen o možnosti podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, stěžovatel osobně převzal dne 3. 7. 2008.

Podle § 106 odst. 2 zákona s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle téhož ustanovení nelze zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. pak lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit.

Protože dnem, který určil počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem doručení), byl v projednávané věci čtvrtek 3. 7. 2008 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti byl potom čtvrtek 17. 7. 2008. Tento den se totiž svým označením – čtvrtek – shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Nejpozději v tento den mohlo být podání (kasační stížnost) odesláno s účinky zachování lhůty.

Podle otisku poštovního razítka na obálce obsahující kasační stížnost, byla tato zásilka předána k poštovní přepravě až dne 22. 7. 2008. Stalo se tak po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, která skončila ve čtvrtek 17. 7. 2008. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání kasační stížnosti byla zmeškána a Nejvyšší správní soud musel kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. b), za použití § 120 s. ř. s., jako opožděně podanou odmítnout.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek kasační stížnosti nastal ve stěžovatelově případě podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany přímo ze zákona – § 32 odst. 5 zákona o azylu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu